

РЕШЕНИЕ

№ 1030

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Ванина Младенова Въззивно гражданско дело
№ 20221100505437 по описа за 2022 година

Производството е по реда на [чл. 258](#) и сл. ГПК.

С решение № 2027 от 15.03.2022 г., постановено по гр. д. № 32146/2021 г. по описа на СРС, 126 състав, „ЗД Б.И.“ АД е осъдено да заплати на Р. В. Х. на основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 477 КЗ сумата от 3250 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди под формата на болки и страдания от контузия на дясното коляно - оток, обхващащ цяла колянна става, четири дълбоки охлузвания по кожата на предната повърхност на дясното коляно, контузионни промени в меките тъкани на дясната колянна става; кръвонасядане по външната повърхност на лявото бедро в горната му трета; две охлузвания на лявото коляно в областта на капачката, уплаха, стрес и битов дискомфорт, невъзможност да упражнява професия и да посещава учебни занятия, причинени от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 20.08.2020 г., в гр. София, на кръстовището на бул. „Никола Петков“ и ул. „Княжевска“, поради виновното и противоправно поведение на водач на лек автомобил марка „Шевролет“, рег. № *****, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, сумата 208,39 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото събитие, изразяващи се в разходи за лечението на уврежданията - за магнитен резонанс по фактура № 136/26.08.2020 г. и за потребителска такса за проведена физиотерапия в периода 09.09.2020 г. – 16.09.2020 г. по фактура № 23217/09.09.2020 г., заедно със законната лихва от 18.11.2020 г. до погасяване на задълженията, сумата 338 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото събитие, изразяващи се в разходи за лечението на уврежданията - за магнитен резонанс по фактура № 4431/06.01.2021 г., заедно със законната лихва от 07.06.2021 г. до погасяване на задължението и на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) сумата 785,34 лв., представляваща разноси по делото, като искът за обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 8000 лв., иска за обезщетение за имуществени вреди за разликата до пълния предявен размер от 846,60 лева, както и

претенцията за законна лихва върху разходите за магнитен резонанс по фактура № 4431/06.01.2021 г. за периода 18.11.2020 г. – 06.06.2021 г. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК Р. В. Х. е осъдена да заплати на ответника „ЗД Б.И.“ АД сумата 810,61 лв., представляваща разноски по делото.

Срещу решението в частта, с която са отхвърлени исквете за неимуществени вреди за сумата над 3250 лв. до 5000 лв. и за имуществени вреди за сумата над 546,39 лв. до 846,60 лв. е постъпила въззивна жалба в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от ищцата Р. В. Х.. Излага съображения, че в обжалваната част решението е неправилно и незаконосъобразно относно приложението на чл. 51, ал. 2 ГПК. Поддържа, че неправилно съдът е уважил възражението за съпричиняване на ответната страна. По делото не се установява ищцата да е нарушила някоя от разпоредбите на ЗДвП, което от своя страна да обоснове приемане на съпричиняване на вредоносния резултат от нейна страна. Единственото задължение на ищцата като пътник - мотоциклетист е било да пътува с предпазна каска, като няма вменено задължение с ЗДвП и Правилника за прилагането му за поставяне на протектори в областта на долните крайници. Сочи, че първоинстанционният съд е приел, че липсва нарушение на нормативно задължение, но въпреки това е приел принос. Неправилно е приел, че процесният случай е сходен на разгледания в т. 7 от ТР № 1/23.12.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г. на ВКС. Алтернативно, ако въззивният съд не приеме изводите за неправилност на решението, счита, че приетото съпричиняване в размер на 35% е силно завишено с оглед механизма на ПТП. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като уважи исквете в посочените размери. Претендира разноски.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от ответника „ЗД Б.И.“ АД, с който я оспорва.

Срещу обжалваното решението в частта, с която са уважени предявените искове е подадена въззивна жалба в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от ответника „ЗД Б.И.“ АД. Изложени са съображения, че решението в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно. Счита, че вината за настъпване на събитието е изцяло на водача на мотоциклета, който е извършвал изпреварване на непозволено за целта място. В нарушение на ЗДвП е изпреварвал в кръстовище и е управлявал мотоциклета в насрещното при наличие на непрекъсната линия. Счита, че ако не беше предприел посоченото изпреварване, ПТП нямало да настъпи. Поддържа, че за водача на МПС „Шевролет“ е налице случайно деяние по чл. 15 НК, тъй като същият не е длъжен и не е могъл да предвиди, че някой в нарушение на ЗДвП изпреварва колона от МПС в платното за насрещно движение, при кръстовище и непрекъсната линия. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от ищцата Р. В. Х., с който я оспорва като неоснователна. Поддържа, че процесното ПТП е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водача на лек автомобил „Шевролет“, а наличие на съвина от страна на водача на мотоциклет „Хонда“ е ирелевантно, тъй като съизвършителите отговарят солидарно по чл. 53 ЗЗД. Моли съда да потвърди решението в обжалваната част. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо, поради което следва да бъдат обсъдени доводите относно правилността му.

Първоинстанционният съд е сезиран с искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, вв. чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Ищцата твърди, че ответникът е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите полица № BG/02/120001102028, валидна от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. за лек автомобил „Шевролет Каптива“, с рег. № *****. На 20.08.2020 г., около 08,50 часа, в района на кръстовището на бул. „Никола Петков“ и ул. „Княжевска“ при управление на посочения автомобил водачът К.П.Т. виновно нарушил правилата за движение по пътищата, като навлязъл в кръстовището, в нарушение на предписанието на знак Б-2 /„Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство!“/, при което настъпил удар с мотоциклет марка „Хонда“, с рег. № ***** и били нанесени телесни увреждания на Р. Х. – пътник на мотоциклета. Вследствие на удара пострадалата получила следните телесни увреждания: оток и охлузвания на дясното коляно, МРТ данни за контузионни промени в меките тъкани на дясната колянна става, кръвонасядане на лявото бедро и охлузвания на лявото коляно. Възстановяването протекло в домашни условия, като в първите седмици пострадалата се придвижвала с помощта на близки. Десният □ крак бил имобилизиран с протеза. Изпитвала силни болки, скованост в областта на десния крак. Движенията на дясната колянна става били сериозно ограничени, походката на пострадалата била нарушена, имала синини по краката, които □ създавали притеснения. Твърди, че излизала само с дълги дрехи, въпреки че инцидентът настъпил лятото. Изпитвала затруднения в професионален план, тъй като не посещавала практически занимания в Академия за музикално, танцово и изобразително изкуство „Проф. Асен Диамандиев“ в гр. Пловдив. Заради травмите не участвала в представления по въздушна акробатика. В резултат на причинените травми претърпяла имуществени вреди, изразяващи се в разходи за лечение и консумативи в общ размер на 846,60 лв., от които 280 лв. за магнитен резонанс, 40,60 лв. за потребителска такса и 520 лв. за магнитен резонанс. С молба до застрахователя поискала определяне и изплащане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, но ответникът отказал. Ето защо претендира сумата 8000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата 846,60 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, заедно с лихва за забава от 18.11.2020 г. до погасяване на задължението, както и разноски по делото.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „ЗД Б.И.“ АД, с който оспорва механизма на произшествието, както счита, че вина за ПТП има водачът на мотоциклет „Хонда ЦРБ“, който е управлявал МПС с превишена и несъобразена с пътните условия скорост, като е изпреварвал в кръстовище. Поддържа, че събитието е случайно по чл. 15 НК за водача на МПС „Шевролет“. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата, която е пътувала без поставени протектори, което счита, че допринесло за уврежданията □. Оспорва, че твърдените увреждания се намират в причинна връзка с ПТП, както и че са довели до продължителни болки и страдания. Оспорва продължителността на оздравителния процес, твърденията за изживян стрес и душевни страдания. Оспорва претенцията за неимуществени вреди по размер, като неотговаряща на критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Оспорва иска за имуществени вреди, като счита, че предписаните лекарства и услуги не се установява да са във връзка с ПТП. Оспорва претендираното обезщетение за забава, като поддържа, че не дължи лихва. Претендира разноски, като прави възражение поради прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК.

За да постанови решението си по предявените искове, първоинстанционният съд е приел, че в полза на ищцата са възникнали вземания по 432, ал. 1 КЗ в размер на 546,39 лв. за обезщетение на имуществени вреди и в размер на по 3250 лв. за неимуществени вреди. Първоинстанционният съд е приел за основателно възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцовата страна, изразяващо се в неизползване на протектори

на долните крайници, като е определил съпричиняване 35%.

Имуществената отговорност на застрахователя по чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице обхваща следните юридически факти: ответникът да е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобил, като в срока на действие на договора, вследствие на противоправното и виновно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, да е настъпило застрахователно събитие, в причинна връзка с което ищецът е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в посочените в исковата молба разходи и неимуществени вреди - болки и страдания, причинени от настъпилите от събитието телесни увреждания.

Срещу първоинстанционното решение е подадена въззивна жалба от всяка от страните по делото.

Спорно във въззивното производство, с оглед доводите във въззивните жалби, очертаващи спорния предмет, на кого е вината за настъпване на произшествието, какъв е размерът на обезщетението, предназначени да възмезди болките и страданията, претърпени от ищцата, съгласно критериите за справедливост, заложи в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, налице ли е за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, своевременно релевирано от страна на ответника в производството с възражение, и каква е степента на този принос.

С молба пострадалата е отправила искане до ЗД „Б.И.“ АД в качеството на застраховател, при когото е застрахована гражданската отговорност на водача на лекия автомобил, за изплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, връчено на ответника на 18.11.2020 г., видно от представената обратна разписка.

По делото са безспорни и ненуждаещи се от доказване са обстоятелствата, че на 20.08.2020 г., в гр. София, на кръстовището на бул. „Никола Петков“ и ул. „Княжевска“ между лек автомобил марка „Шевролет“, с рег. № *****, управляван от К.П.Т. и мотоциклет „Хонда“, с рег. № *****, управляван от Й.С.Х., е настъпило ПТП, както и че към датата на застрахователното събитие гражданската отговорност на водача на лекия автомобил марка „Шевролет“ е била застрахована при ответника по имуществена застраховка „Гражданска отговорност“. Не е спорно на настоящия етап от производството, че ищцата Р. Х. е била пътник на мотоциклет „Хонда“.

Видно от представения протокол за ПТП, съставен от служител при ОПП-СДВР, след посещение на място, на 20.08.2020 г., около 08,50 часа, МПС „Шевролет Каптива“, с рег. № *****, при движение по ул. „Княжевска“ от ул. „Върба“ към бул. „Никола Петков“ и на кръстовището с последната срещу знак Б2 завил наляво, като станал причина за ПТП с движещия се по бул. „Никола Петков“ от кв. Горна Баня към ул. „Акад. Михаил Маджаров“ водач на МПС „Хонда“, с рег. № *****. Съставена е схема на ПТП, като е обозначена зоната на удара. От скицата е видно, че по направление на движението на лекия автомобил, непосредствено преди кръстовището, се намира пътен знак Б2. Протоколът съдържа подпис на служителя и участниците в ПТП, без възражения. По своето правно естество протоколът е официален свидетелстващ документ по чл. 179 ГПК, и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти. Съставен е от компетентен орган, при посещение на място и съдържа преки възприятия на длъжностното лице в т. ч. мястото на произшествието, местоположението на двете превозни средства, участниците в произшествието и видимите щети по тях.

Освен това удостоверените в протокола данни се потвърждават от заключението на вещото лице по изслушаната автотехническа експертиза, което съдът изцяло възприема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено. Съгласно заключението на горепосочената дата и място, в района на кръстовището с бул. „Никола Петков“ и ул. „Княжевска“, при наличие на пътен знак Б2, водачът на лекия атомобил предприел маневра

за завой наляво и преминал в кръстовището, вследствие на което настъпил удар с движещия се по бул. „Никола Петков“ мотоциклет „Хонда“. Според заключението причина за настъпване на ПТП е поведението на водача на лек автомобил „Шевролет“, който при наличие на пътен знак „Б2“ не пропуснал движещия се по път с предимство мотоциклет.

Съгласно разясненията, дадени в открито съдебно заседание по реда на чл. 200, ал. 2 ГПК от вещото лице, ударът между превозните средства е настъпил в лентата за насрещно движение. Водачът на лекия автомобил имал техническа възможност да предотврати произшествието, ако е спрял на знака „Стоп“ и е изчакал преминаването на мотоциклета. Водачът на мотоциклета е от своя страна е имал възможност да предотврати удара, ако не е навлизал в лентата за насрещно движение.

Пред първоинстанционния съд относно обстоятелствата по настъпването на произшествието са изслушани свидетелите Й.Х., К.Т., К.С..

Свидетелят Й.Х., чийто показания подлежат на преценка по реда на чл. 172 ГПК, установява, че на процесната дата управлявал собствения си мотор „Хонда“ по бул. „Никола Петков“, с посока от центъра към кв. „Горна Баня“. Ищцата била пътник на мотора. Заявява, че се движел с не повече от 30 км/ч в колона, като пред него имало два автомобила, които завивали към ул. „Княжевска“. Свидетелят продължил направо по бул. „Никола Петков“, като възприел лек автомобил „Шевролет“, но мислел, че ще спре на знак „Стоп“. Автомобилът рязко потеглил след знака и го ударил от дясната страна. Сочил, че ударът настъпил в лентата за движение на мотоциклета. След удара мотоциклетът и пасажерите му изхвърчали в отсрещното платно.

Показанията на свидетеля са в противоречие с дадените от свидетеля Т. - водач на лекия автомобил, които също подлежат на преценка по реда на чл. 172 ГПК, и от свидетеля С., съставил протокола за произшествието. В тази връзка свидетелят К.Т. заявява, че управлявал лекия автомобил по ул. „Княжевска“ и на Т-образно кръстовище с бул. „Никола Петков“ предприел завиване на ляво, за да продължи към кв. Горна Баня. При преминаване на кръстовището в управлението от него автомобил се ударил мотоциклет „Хонда“, като ударът настъпил в лентата за насрещно движение. Заявява, че преди това не възприел мотоциклета, както и че имало знак „Стоп“.

От показанията на свидетеля К.С., който е посетил местопроизшествието като служител в ОПП към СДВР, става ясно, че по данни на водачите е съставена скица с тяхно съгласие относно местоположението на ударените превозни средства. Установява, че водачът на мотоциклета заявил, че за да избегне удар с някоя от завиващите коли е предприел маневра с цел да я заобиколи и навлязъл в лентата за насрещно движение. Там се появил завиващия наляво лек автомобил, с който настъпил удар. Не е съставен акт на водача на мотоциклета, защото е било позволено навлизането в насрещната лента за движение, тъй като кръстовището било регулирано. Установява, че акт бил съставен само на водача на лекия автомобил. Съдът кредитира показанията на този свидетел изцяло, доколкото не се установява заинтересованост в полза или във вреда на една от страните по делото и намира, че свидетелят обективно възпроизвежда възприетите от него обстоятелства от значение за спора.

Предвид изложеното съдът кредитира показанията на свидетелите Т. и С., които са житейски логични и кореспондиращи с данните от протокола за произшествието, подписан от участниците в ПТП, писмените декларации на водачите, приложени към удостоверение с рег. № 433200-109988/09.11.2020 г., издадено от ОПП на СДВР, както и заключението на вещото лице по приетата автотехническа експертиза, в частта относно обстоятелството, че водачът на мотоциклет „Хонда“ е навлязъл в лентата за насрещно движение по бул. „Никола Петков“, където е настъпил ударът със извършващия маневра ляв завой лек автомобил, като не кредитира показанията на свидетеля Х. в тази част.

При така приетите за установени правнозначими факти настоящата съдебна

инстанция приема, че застрахованият при ответника водач лек автомобил „Шевролет“ е извършил противоправно деяние, като при приближаване на кръстовище не е спрял на пътен знак Б2 и е отнел предимството на движещия се по път с предимство мотоциклет, което съставлява нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП, вр. чл. 45, ал. 2 ППЗДвП. Съгласно чл. 45, ал. 2 ППЗДвП пътен знак Б2 указва на водачите на пътни превозни средства, че са длъжни да спрат на „стоп-линията“, очертана с пътна маркировка, или ако няма такава - на линията, на която е поставен знакът. Преди да потеглят отново, водачите са длъжни да пропуснат пътните превозни средства, които имат предимство. Знакът указва на водачите задължително спиране, независимо дали има движение на кръстовището, в която и да е посока, или не. Посочените императивни правила са въведени от законодателя с цел регулиране на движението на превозните средства, които се движат по пресичащи се пътища, когато те са неравностойни. В тази връзка обстоятелството дали водачът на лекия автомобил е могъл да възприеме мотоциклета не го освобождава от задължението му да преустанови движението си преди самото навлизане на платното за движение на пътя с предимство. От това следва извод, че водачът обективно е разполагал с възможност да предотврати настъпването на произшествието като спре.

В подкрепа на тези изводи са съставеният акт за установяване на административно нарушение бл. № 261241/20.08.2020 г. за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП и издадено въз основа на него наказателно постановление № 20-4332-015376/27.08.2020 г., с което на водача на лекия автомобил е наложено наказание „глоба“.

Пред въззивния съд на основание чл. 266, ал. 2 ГПК като писмени доказателства по делото са приети решение № 20122769 от 25.05.2021 г. по а. н. д. № 14419/2020 г. по описа на СРС, 121 състав, с което е потвърдено наказателното постановление и решение № 114/10.01.2022 г. по адм. д. № 6445/2021 г. по описа на АССГ, III касационен състав, съдържащо обезличени данни, с което решение № 20122769 от 25.05.2021 г. е оставено в сила.

Горните изводи не се променят от обстоятелството, че водачът на мотоциклета е навлязъл в лентата за насрещно движение съгласно показанията на свидетеля С.. Следва да се посочи, че свидетелят Т. изразява предположение, че водачът на мотоциклета е предприел изпреварване на автомобилите пред него, но не е имал видимост към него. Съгласно чл. 68, т. 1 ЗДвП на пътно платно с двупосочно движение на водача на пътно превозно средство е забранено: когато платното за движение има две пътни ленти - да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение, освен при изпреварване и заобикаляне. По делото не се установи наличие на забранено преминаване в платното за насрещно движение за водача на мотоциклета. Ето защо съдът намира доводите във въззивната жалба за неоснователни.

С оглед чл. 45, ал. 1 ЗЗД вината на водача се предполага, като тази презумпция не бе оборена в настоящото производство, чрез обратно доказване от ответника, поради което и настоящата съдебна инстанция достига до правния извод, че не е налице случайно събитие при настъпване на процесното застрахователно събитие. Съгласно т. 5 от ТР № 28/1984 г., по н. д. № 10/1984г на ОСНК на ВС чл. 15 НК може да намери приложение при всички пътни обстановки, посочени в Закона за движение по пътищата и в правилника за неговото прилагане, ако са налице условия за това. Когато водачът на пътното превозно средство е направил всичко зависещо от него, и е изпълнил изискванията на закона и правилника, и въпреки това са настъпили общественоопасни последици, той не следва да носи отговорност, тъй като е налице случайно деяние.

Както бе посочено по-горе, водачът на лекия автомобил е могъл да предвиди настъпването на общественоопасните последици, като не е изпълнил своето правно задължение, регламентирано в разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП. От това следва извод, че е разполагал с техническа възможност да предотврати настъпването на произшествието - той би могъл да предприеме задължително спиране на знак Б2, с което да избегне удара и

телесните увреждания на ищцата. Водачът следва да спазва разпоредбите на закона, да съобразява правата на движещите се по пътя с предимство. Ето защо възражението за наличие на случайно събитие, обосновано с невъзможността му да възприеме мотоциклета, поддържано с въззивната жалба, е неоснователно.

За вида, характера и интензитета на претърпените от ищцата вреди са представени писмени доказателства – образно изследване № 6159/20.08.2020 г., издадено от Рентгеново отделение, МИ-МВР за Р. В. Х.; съдебномедицинско удостоверение № 254.08/2020 г., съгласно което при прегледа на ищцата се установило оток и охлузвания на дясното коляно, кръвонасядане на лявото бедро, охлузвания на лявото коляно, които наранявания са □ причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота; образно изследване МРТ на дясна колянна става от 26.08.2020 г. от МБАЛ „Ц.Й.-ИСУЛ“ ЕАД; епикриза от „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД, от която е видно, че ищцата постъпила на 09.09.2020 г. и била изписана на 16.09.2020 г., с окончателна диагноза: Z50.8 - лечение, включващо други видове рехабилитационни процедури, последици от изкълчване, навяхване и разтягане на долен крайник, придружаващи заболявания: контузия на коляното, като в анамнезата, снета по данни на ищцата, е описано, че постъпва за рехабилитация по повод оплаквания от болки, скованост и ограничена подвижност в дясна КС, нестабилна походка; медицинска бележка № 2071/20.08.2020 г.; образно изследване МРТ на дясна колянна става от 06.01.2021 г. от МБАЛ „Ц.Й.-ИСУЛ“ ЕАД; фактура № 2000100136/26.08.2020 г., издадена от МБАЛ „Ц.Й.-ИСУЛ“ ЕАД за сумата от 280 лв. за магнитен резонанс, заедно с фискален бон от 26.08.2020 г., фактура № 2000104431/06.01.2021 г., издадена от МБАЛ „Ц.Й.-ИСУЛ“ ЕАД за сумата от 520 лв. за магнитен резонанс на две анатомични зони, фактура № 3000023217/09.09.2020 г., издадена от „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД за сумата от 40,60 лв. за потребителска такса стационар, заедно с фискален бон за плащане на сумата от 40,60 лв. на 09.09.2020 г.

Пред СРС са представени свидетелство за професионална квалификация и студентска книжка за ищцата.

Пред първоинстанционния съд е разпитана свидетелката А.Й.Д.-Х. /майка на ищцата/, която установява, че били в кафене с дъщеря си и Й., които към 08,30-08,40 часа потеглили на разходка с мотор. Ищцата била облечена с клин, яке с протектори и носела каска, но без протектори на краката. След 10 минути Й. □ се обадил и съобщил, че са ги ударили. Свидетелката пристигнала на мястото след няколко минути и видяла суматоха, спрели коли, моторът бил паднал на платното за движение, а ищцата и водача били прави. Ищцата казала, че много я боли десният крак, нищо не усещала и се тресяла. Казала, че □ се гади и □ е лошо. Свидетелката я закарала в МВР болница, където я прегледали, след което се върнали на мястото на произшествието, където чакали полицаи. След това ищцата заедно със свидетелката се прибрала у дома. Установява, че ищцата се чувствала зле, повръщала и се оплаквала, че я боли кракът. Постепенно кракът започнал да отича и да посинява. В дните след инцидента състоянието □ се влошило, като ищцата не могла да ходи. Няколко седмици □ било трудно да ходи, носела шина около 2-3 седмици. Изживяла стрес от инцидента и месеци наред не могла да спи, събуждала се. Постепенно кракът □ се оправил, но започнал да я боли другият крак, вероятно от натоварването, съгласно показанията на свидетелката. Краката я боляли в областта на коленете, сгъвките отстрани, като до ден днешен не може да кляка нормално. Свидетелката посочва, че преди инцидента не се е оплаквала от болки в коленете. Установява, че ищцата се занимава професионално с балет и въздушна акробатика като хореограф. След инцидента пропуснала лекции през м. август в Музикалната академия в гр. Пловдив, където следвала задочно „балетна педагогика“, пропуснала редица участия и не могла да продължи с балета. В продължение на 2-3 месеца приемала обезболяващи, ходела на рехабилитация в МВР болница и клиниката по рехабилитация в „Овча купел“, както и към настоящия момент ходела периодично на рехабилитация. Поне два месеца не могла да

стъпва спокойно на краката си. В продължение на няколко седмици сядала на столче в банята, за да се изкъпе. След инцидента имала синини и охлузвания по краката, а впоследствие забелязали, че такива има и по гърба и ръцете. Установява, че дясното коляно било по-тъмно на цвят и сега. Заявява, че ишцата останала у дома около два месеца, като се притеснявала, че изглежда зле. Изпитвала страх да се вози на мотор.

От показанията на свидетеля Й.Х. става ясно, че при инцидента ишцата била облечена с яке и клин, който не бил предпазно облекло, носела каска. Клинт бил скъсан, имала кръв по коляното, седяла на земята около 10-15 минути и с негова помощ се изправила. Майка ѝ пристигнала на мястото и я закарала в болница.

Пред СРС е допуснатата съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещо лице д-р Т. К., въз основа на представените по делото писмени доказателства и след извършен преглед на ишцата, която съдът кредитира изцяло като компетентна, последователна и обективна. Съгласно заключението при ПТП ишцата е получила контузия на дясното коляно, изразяваща се в оток на колянната става, четири дълбоки охлузвания по кожата на предната повърхност на дясното коляно, контузионни промени в меките тъкани на дясната колянна става, кръвонасядане по външната повърхност на лявото бедро в горната му трета и две охлузвания на лявото коляно в областта на капачката. Установените травматични увреждания са в причинна връзка с произшествието. На ишцата е проведено лечение, като след инцидента е назначена имобилизация в ортеза за дясното коляно за срок от 10 дни. В периода 09.09.2020 г. – 16.09.2020 г. е проведена рехабилитационна програма в Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация. Възстановителният период за контузия на коляното е около 20-25 дни, а времето за възстановяване на останалите мекотъканни увреждания е 7-14 дни според експертизата. Наличието на наранявания в областта на двете колена и лявото бедро дават основание за извода, че тези зони не са били защитени с поставени протектори. Съгласно заключението установените травматични увреждания са получени от действието на тъпи предмети, при значителна кинетична енергия по механизма на удари с или върху такива, както и от тангенциалното /косо/ действие на същите предмети и могат да се реализират в условията на ПТП.

В разясненията, дадени в открито съдебно заседание по реда на чл. 200, ал. 2 ГПК, вещото лице заявява, че към настоящия момент травматичните увреждания би следвало да са напълно възстановени. Към момента на травмата е имало наличие на дегенеративни промени на две от връзките, констатирани при първия ЯМР – на предна и задна кръстни връзки. Според вещото лице е възможно болката в коленете да е от тези дегенеративни промени във връзките на дясното коляно. Заявява, че е възможно ударът да влоши дегенеративни промени, които са били налични, но за това липсват медицински документи, за да се направи обосновано заключение за наличие на причинно-следствена връзка.

Пред настоящата инстанция не се спори и въз основа на доказателствата по делото съдът приема, че вследствие на неправомерното поведение на водача на лекия автомобил „Шевролет“ ишцата е претърпяла гореописаните физически травми, които са причинили болки, страдания и дискомфорт.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно т. 11 от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. Съгласно решение № 94/18.07.2019 г. по т. д. № 3030/2018 г. на ВКС II т.о. „за да удовлетвори

въведения от законодателя критерий за справедливост по смисъла на чл. 52 3ЗД, обезщетението за репарирание на претърпените от непозволено увреждане морални вреди, трябва да е съответно съизмеримо с техния действителен размер, т. е. да е онзи своеобразен паричен еквивалент на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността и начина на живот на пострадалия“. Разпоредбата на чл. 52 3ЗД изисква преценка във всеки конкретен случай.

Предвид изложеното и след преценка по вътрешно убеждение на относимите доказателства, съдът като взе предвид претърпените от ищцата травми - контузия на дясното коляно, четири дълбоки охлузвания по кожата на предната повърхност на дясното коляно, промени в меките тъкани на дясната колянна става, кръвонасядане по външната повърхност на ляво бедро, две охлузвания на лявото коляно; интензивните болки, които ищцата е изпитвала непосредствено след инцидента, каквито изводи следват от съдебно-медицинската експертиза, съгласно която болките са най-силни към момента на причиняване на уврежданията и постепенно намаляват до приключване на възстановителния период; трудностите при самостоятелно придвижване след инцидента, както и носенето на ортеза в продължение на 10 дни, което състояние обуславя ежедневен дискомфорт и невъзможност за пълноценно обслужване в бита; продължителността на възстановителния период около 20 – 25 дни; обстоятелството, че възстановяването на пострадалата протекло изцяло в домашни условия, а в периода от 09.09.2020 г. до 16.09.2020 г. □ е била проведена рехабилитация в болница; в продължение на два месеца след инцидента изпитвала болки, за които приемала обезболяващи; претърпените от ищца психо-емоционални негативни вреди, изразяващи се в страх и интензивен стрес непосредствено след инцидента, както и нарушение на съня; притесненията и дискомфорта, които ищцата изпитвала по отношение на начина, по който изглежда, в каквато насока са показанията на свидетеля Д.; отсъствието □ от лекции през месец август, както и невъзможността за професионална изява като хореограф поради травматичните увреждания и това, че пропускала участия, което съвкупно е от естество да причини емоционалния терзания и притеснения за професионалната □ реализация, като важен аспект от живота □, с оглед възрастта на пострадалата към момента на произшествието (19 г.); настъпилото възстановяване на десния крайник, както и обстоятелството, че движенията са запазени по обем и липсата на медицински данни за наличие на трайни увреждания, които да водят до затруднение при клякане, съгласно констатациите на вещото лице; Отчитайки всичко това, съдът намира, че справедливото обезщетение за претърпените и доказани по делото неимуществени вреди в размер на 5000 лв. При определяне размера на обезщетението, съдът отчита и конкретните икономически условия в страната към датата на увреждането, стандарта на живот в държавата, както и размера на застрахователното покритие към същия момент. Настоящият състав на съда намира, че този размер е съобразен с обществения критерий за справедливост по чл. 52 3ЗД и доказаната в случая интензивност на болките и страданията на ищцата

Неоснователно е възражението на ответника за съпричиняване. Съобразно чл. 51, ал. 2 3ЗД основание за намаляване на размера на отговорността на делинквента е, ако и пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите. Съпричиняване е налице, когато освен с поведението на делинквента увреждането се намира в пряка причинно-следствена връзка и с поведението на самия увреден. Съпричиняването има обективен характер, като от значение е единствено наличието на такава обективна причинно-следствена връзка, а е ирелевантно субективното отношение на пострадалия /т. 7 от ППВС № 17/18.11.1963 г. /. Съгласно разясненията, дадени в мотивите на Тълкувателно решение № 1/2021 от 01.08.2022 г. по тълк. дело № 1 по описа за 2021 г. на ОСГТК на ВКС пострадалият съпричинява вредата тогава, когато е създал реална възможност за настъпването □ или е превърнал създадената от делинквента реална опасност в действителност.

В настоящия случай по делото е безспорно установено, че към момента на

произшествието пострадалата не е носела протектори на долните крайници. Разпоредбата на чл. 137е ЗДвП задължава водачите и пътниците на мотоциклети да използват предпазна каска. Същевременно липсва нормативно вменено задължение за пътниците на мотоциклет за ползване на защитно облекло и протектори, поради което, след като ищцата не е нарушила законово задължение не може да се приеме, че е допринесла за настъпването на увреждането или е увеличила негативния ефект от него. Освен това следва да се посочи съгласно заключението на приетата съдебно-медицинска експертиза при носенето на протектори е възможно охлузванията на кожата да бъдат избегнати, като не е налице категоричен извод, че носенето на протектори би изключило посочените вреди. В решение № 45/15.04.2009 г. по т.д. № 525/ 2008 г. на ВКС, II т.о. решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. № 35/ 2009 г., на ВКС, II т.о., решение № 58/29.04.2011 г. по т.д. № 623/ 2010 г. на ВКС, II т.о. и др. е прието, че приносът трябва да е конкретен и да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем. Предвид това съдът намира, че с поведението си ищцата обективно не е допринесла за настъпване на вредоносния резултат и в този смисъл не е налице основание да се приеме съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД с последица намаляване размера на дължимото обезщетение.

По иска за имуществени вреди съдът намира, че от събраните писмени доказателства и въз основа на заключението на медицинската експертиза се доказва, че направените разходи в общ размер на 320,60 лв. за магнитно-резонансна томография от 26.08.2020 г. и потребителска такса за престой в Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация са направени във връзка с диагностиката и лечението на травматичните увреждания. Съгласно експертизата по делото липсват медицински документи, в която да са отразени причините за извършване на магнитно-резонансна томография на две анатомични области повече от 5 месеца след получената травма, поради което не може да се определи дали този разход е във връзка с причинените от ПТП увреждания. Съдът намира, че удостоверения във фактура № 2000104431/06.01.2021 г. разход в размер на 520 лв. за магнитно-резонансна томография на две анатомични зони (лява и дясна колянна става) са направени във връзка с оплакванията на ищцата, вследствие настъпилото произшествие. Липсата на медицински документи, предписващи изследването не дава основание да се изключи от разходите, подлежащи на възстановяване. В тази насока е обстоятелството, че ЯМР е извършен на колянна става, която е травмирана от инцидента и в кавато насока по делото е доказано, че са били оплакванията на ищцата в продължение на месеци след това. Ето защо обезщетението за имуществени вреди възлиза в доказания размер от 840,60 лв., за която сума предявения иск е основателен, а за разликата до пълния предявен размер от 846,60 лв. е неоснователен.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции не съвпадат по отношение на обжалваната в настоящото производство част на решението на СРС, същото следва да се отмени в тази му част, с която искът за неимуществени вреди е отхвърлен за сумата над 3250 лв. до 5000 лв., като искът се уважи в посочената част, заедно със законната лихва от 18.11.2020 г. до изплащане на сумата, на основание чл. 429, ал. 3 КЗ, както и за сумата над 546,39 лв. до 840,60 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, като искът се уважи в посочената част, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба в съда - 07.06.2021 г., на основание чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, вр. чл. 429, ал. 3 КЗ. Доколкото страните не са релевирали доводи относно момента, от който ответникът е поставен в забава, този въпрос е извън пределите на въззивния контрол и не следва да се обсъжда.

По разноските:

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски, съобразно уважената част от исковете. В първоинстанционното производство на жалбоподателя следва да се присъдят още 1042,78

лв., както и сумата от 1018,88 лв., представляваща разноски в производството пред СГС /държавна такса и адвокатско възнаграждение/, съразмерно на уважената част от въззивната жалба.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът по жалбата има право на разноски в размер на 1,46 лв. за разноски в първоинстанционното производство, както и 0,89 лв. разноски за въззивното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2027 от 15.03.2022 г., постановено по гр. д. № 32146/2021 г. по описа на СРС, 126 състав, в обжалваната част, с която предявените от Р. В. Х., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“ срещу „ЗД Б.И.“ АД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ са отхвърлени за разликата над сумата от 3250 лв. до сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 20.08.2020 г., в гр. София, на кръстовището на бул. „Никола Петков“ и ул. „Княжевска“, поради виновното и противоправно поведение на водач на лек автомобил марка „Шевролет“, рег. № *****, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, както и за сумата над 546,39 лв. до размера от 840,60 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, както и в **ЧАСТТА**, с която Р. В. Х., ЕГН: ***** е осъдена да заплати на „ЗД Б.И.“ АД, ЕИК: ***** сумата над 1,46 лв. до сумата от 810,61 лв., представляваща разноски по делото, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА „ЗД Б.И.“ АД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ да заплати на Р. В. Х., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“, на основание чл. 432, ал. 1 КЗ, сумата от още 1750 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди във връзка настъпило на 20.08.2020 г. ПТП, ведно със законната лихва от 18.11.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от още 294,21 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди във връзка настъпило на 20.08.2020 г. ПТП, ведно със законната лихва от 07.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 273 ГПК сумата от още 1042,78 лв., представляваща разноски в първоинстанционното производство, както и сумата от 1018,88 лв., представляваща разноски в производството пред СГС за държавна такса и адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от въззивната жалба.

ОСЪЖДА Р. В. Х., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“ срещу „ЗД Б.И.“ АД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 0,89 лв. - разноски за въззивното производство, съразмерно на отхвърлената част от въззивната жалба.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2027 от 15.03.2022 г., постановено по гр. д. № 32146/2021 г. по описа на СРС, 126 състав, в останалата обжалвана част.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____